

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างคุณสมบัติของชนชั้นนำกับประชาชน

ในบทที่ 3 ได้กล่าวถึงแล้วว่า คุณสมบัติหรือปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดความเป็นบุคคลผู้มีอิทธิพล ชนชั้นนำในชุมชนนั้น อาจมาจากคุณสมบัติหลายด้านด้วยกัน นับแต่คุณสมบัติทางด้านการมีตำแหน่ง รายได้ กรรมสิทธิ์ที่ดิน การศึกษา อายุ เป็นต้น คุณสมบัติดังกล่าวข้างต้นนี้ได้มาจากการวิจัยของนักวิชาการต่างประเทศ และนักวิชาการไทย โดยได้ทำการวิจัยในสภาพของพื้นที่ที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งมักจะทำการวิจัยในชุมชนของ ภาคกลาง ภาคเหนือ และ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ แต่ที่จะพบว่าได้ทำการวิจัยในชุมชนบริเวณชายแดนจริง ๆ นั้น ปรากฏว่ามีน้อยมาก

ดังนั้นประเด็นที่เป็นข้อกังขาของผู้วิจัยในครั้งนี้ ก็คือ โดยสภาพพื้นฐานทางสังคม เศรษฐกิจ การเมืองของชุมชนเบตงที่เป็นลักษณะพิเศษซึ่งมีความหลากหลายทางเชื้อชาติ ศาสนา วัฒนธรรมประเพณี ที่อยู่ติดกับบริเวณชายแดนของประเทศมาเลเซียอยู่นั้น ผู้มีอิทธิพล ชนชั้นนำ และประชาชนทั่วไปมีคุณสมบัติที่แตกต่างกันหรือไม่ และในสภาพชุมชนที่พิเศษเช่นนี้มีคุณสมบัติอะไร เป็นคุณสมบัติที่สำคัญที่สุด และมีคุณสมบัติอะไรที่เป็นคุณสมบัติรองลงมา ฉะนั้นในบทนี้ผู้วิจัยจะได้เสนอการวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งได้มาจากการเก็บข้อมูลภาคสนาม โดยมีกลุ่มประชากรตัวอย่างทั้งหมด 341 คน แยกเป็นประชาชนทั่วไป 318 คน และชนชั้นนำ 23 คน ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะทางด้านคุณสมบัติของชนชั้นนำกับประชาชนว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ โดยใช้ค่าทางสถิติ ในการเปรียบเทียบถึงความแตกต่างทางคุณสมบัติซึ่งประกอบด้วย รายได้, กรรมสิทธิ์ที่ดิน, การดำรงตำแหน่งต่าง ๆ การเป็นสมาชิกสมาคม มูลนิธิ องค์กร การศึกษา อายุ การนับถือศาสนา ความถี่การรับรู้ข่าวสารจากสื่อสารมวลชน, ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชน, สถานที่เกิด เชื้อชาติ และเพศ

ในการวิเคราะห์คุณสมบัติของชนชั้นนำกับประชาชนทั่วไป ที่ไม่ได้รับการยอมรับเป็นชนชั้นนำนั้น ผู้วิจัยจะใช้เทคนิคทางการวิเคราะห์ทางสถิติเป็นเครื่องมือโดยใช้ t-test และค่าเฉลี่ย (mean) เป็นเครื่องมือ โดยผู้วิจัยได้กำหนดตั้งข้อสมมติฐานเบื้องต้นว่า ถ้าหากคุณสมบัติด้านใดที่ชนชั้นนำกับประชาชนทั่วไปมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแล้ว การศึกษา

ครั้งนี้ถือว่าคุณสมบัติด้านนั้นเป็นคุณสมบัติของการเป็นชนชั้นนำของชุมชน ส่วนคุณสมบัติด้านใดที่ชนชั้นนำและประชาชนทั่วไปไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแล้ว การศึกษาครั้งนี้ถือว่าคุณสมบัติด้านนั้นไม่เป็นคุณสมบัติในการส่งเสริมให้บุคคลเป็นชนชั้นนำในชุมชน

สำหรับสมมติฐานที่ต้องการทดสอบนี้ กล่าวแล้วในบทที่ 2 (ระเบียบวิธีการวิจัย) แต่เพื่อเป็นการทบทวนสมมติฐานอีกครั้ง ฉะนั้นในตอนท้ายการวิเคราะห์ผู้วิจัยจะสรุปผลการวิเคราะห์ว่าเป็นไปตามสมมติฐานหรือไม่ สำหรับผลการทดสอบสมมติฐานหลักและสมมุติรอง มีดังนี้

1. ความมั่งคั่ง

ความมั่งคั่งเป็นสมมติฐานหลักที่ผู้วิจัยได้ตั้งขึ้นไว้ โดยผู้วิจัยเชื่อว่าความมั่งคั่งหรือฐานะทางเศรษฐกิจเป็นคุณสมบัติสำคัญประการหนึ่ง ที่จำเป็นสำหรับการที่บุคคลจะได้รับการยอมรับยกย่องว่าเป็นบุคคลชนชั้นนำ เพราะเป็นที่ยอมรับกันว่าคนที่มีฐานะร่ำรวยมักจะเป็นผู้ที่มีอำนาจในสังคม ดังคำพังเพยไทยที่ว่า "มีเงินเขานับเป็นน้อง มีทองเขานับเป็นพี่", "อำนาจคือเงินตรา", "เงินคือพระเจ้า" คำพังเพยดังกล่าวสะท้อนถึงค่านิยมทางสังคมที่ยกย่องบุคคลที่มีฐานะทางเศรษฐกิจมากำหนดหรือเป็นเกณฑ์การแบ่งชั้นทางสังคม การที่บุคคลมีฐานะทางเศรษฐกิจมั่งคั่ง ถ้าเขาคิดจะเข้ามามืบทบาทในสังคมให้มากยิ่งขึ้นก็ย่อมจะกระทำได้ง่าย เพราะฐานะทางเศรษฐกิจดีย่อมไม่มีภาระที่ต้องทำมาหากินเพื่อเลี้ยงปากท้องมากนัก ย่อมมีเวลาที่จะอุทิศตนให้แก่ส่วนรวมได้เต็มที่

การพิจารณาความแตกต่างระหว่างความมั่งคั่งและความไม่มั่งคั่งของบุคคลกระทำได้โดยการวัดฐานะทางเศรษฐกิจซึ่งการศึกษาครั้งนี้มีตัวแปรที่ใช้ 2 ตัวแปร คือ รายได้และการมีกรรมสิทธิ์ในที่ดิน ซึ่งผลของการศึกษามีดังนี้

1.1 รายได้ เป็นเครื่องชี้ฐานะทางความมั่งคั่งหรือฐานะทางเศรษฐกิจที่เด่นชัดของบุคคลและเป็นเครื่องมือสำคัญของบุคคลที่จะเข้าไปมืบทบาทในสังคม เมื่อบุคคลมีรายได้ดีฐานะทางเศรษฐกิจของเขาก็ย่อมดีด้วย

จากการศึกษาจากประชากรกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่าชนชั้นนำกับประชาชนทั่วไปไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า 0.05 ในคุณสมบัติด้านรายได้ กล่าวคือ ประชาชนทั่วไปมีรายได้เฉลี่ยต่อไป 68848.692 บาทต่อปี ในขณะที่ชนชั้นนำมีรายได้

เฉลี่ยต่อปีสูงมากกว่าประชาชนทั่วไปถึงประมาณ 540,339.130 บาทต่อปี และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้นนำกับประชาชนในด้านรายได้ ปรากฏว่ารายได้ของประชาชนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 51.9) จะมีรายได้อยู่ระหว่าง 30,001-60,000 บาทต่อปี ส่วนชนชั้นนำจะมีรายได้ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 69.6) อยู่ตั้งแต่ 120,000 บาทเป็นต้นไป (ดูตารางที่ ก.2 ในภาคผนวก ก.)

1.2 การมีกรรมสิทธิ์ในที่ดิน เป็นเครื่องชี้ฐานะทางเศรษฐกิจที่สำคัญประการหนึ่งในสังคมไทย เพราะที่ดินนั้นถือว่าเป็นองค์ประกอบของปัจจัยการผลิต บุคคลใดมีที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเองมากกว่าบุคคลอื่น ๆ บุคคลนั้นแสดงถึงฐานะที่ดีกว่าคนอื่น ๆ ในสังคม คักดินาก็ได้เคยใช้ศักดิ์ของการมีที่ดินเป็นเครื่องกำหนดชั้นยศ คนที่มีชั้นยศเท่าใดก็จะมีที่ดินตามชั้นยศนั้น ดังนั้นการมีกรรมสิทธิ์ที่ดินจึงเป็นเครื่องบ่งบอกถึงความเป็นชนชั้นของคนได้

จากการศึกษาจากกลุ่มประชากรกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่าชนชั้นนำกับประชาชนทั่วไปมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่น้อยกว่า 0.05 ในด้านการมีกรรมสิทธิ์ในที่ดิน กล่าวคือประชาชนทั่วไปมีกรรมสิทธิ์ที่ดินเฉลี่ย 10.473 ไร่ต่อคน ในขณะที่ชนชั้นนำมีกรรมสิทธิ์ที่ดินโดยเฉลี่ยสูงกว่าประชาชนทั่วไปถึง 285.391 ไร่ต่อคน และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้นนำกับประชาชนในด้านกรรมสิทธิ์ที่ดินพบว่าประชาชนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 58.5) ไม่มีกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นของตนเอง ส่วนชนชั้นนำส่วนใหญ่ (ร้อยละ 47.8) จะมีกรรมสิทธิ์ที่ดินในช่วงตั้งแต่ 1-50 ไร่ต่อคน (ดูตารางที่ ก.3 ในภาคผนวก ก.)

จากการสังเกตของผู้วิจัยเกี่ยวกับคุณสมบัติความมั่งคั่ง หรือฐานะทางเศรษฐกิจระหว่างชนชั้นนำและประชาชนทั่วไปนั้น ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างมากไม่ว่าจะเป็นคุณสมบัติด้านรายได้และคุณสมบัติการมีกรรมสิทธิ์ที่ดิน ในด้านคุณสมบัติรายได้นั้นจากการสังเกตพบว่าชนชั้นนำ ในชุมชนเบตงเกือบทุกคนจะมีรายได้ทั้งจากการประกอบอาชีพหลักและอาชีพรอง เช่น นายวิศิษฐ์, นางลาวลีย์, นายคุณวุฒิ และ น.อ.ปุก นอกจากนี้จะมีเงินเดือนในตำแหน่งแล้ว บุคคลเหล่านี้ก็ยังประกอบธุรกิจส่วนตัวที่ทำรายได้สูง ส่วนคุณสมบัติการมีกรรมสิทธิ์ที่ดินจากการสังเกตปรากฏว่าชนชั้นนำที่มีที่ดินมากที่สุดในชุมชนเบตงนั้น ได้แก่ นายเสริม, นายเลียง และ นายบรรจง บุคคลชนชั้นนำทั้งสามคนนี้มีที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเองนับตั้งแต่ 1,000-4,000 ไร่ต่อคน การมีที่ดินที่มีมากมายเช่นนี้เป็นผลมาจากการใช้อิทธิพลที่มีอยู่ในการแสวงหามา เพราะแต่เดิมพื้นที่ป่าไม้ของอำเภอเบตงยังไม่ประกาศเป็นเขตป่าสงวนแห่งชาติ ใครที่มีอิทธิพลเข้าถึงกลไกของรัฐก็สามารถแสวงหามาได้ การมีกรรมสิทธิ์ที่ดินของชนชั้นนำในเบตงโดยมากจะมีไว้

เพื่อการทำสวนยางพาราเป็นส่วนใหญ่

นอกจากการมีคุณสมบัติด้านรายได้และการมีกรรมสิทธิ์ที่ดินแล้ว มีข้อที่น่าพิจารณามากกว่าคนอื่นแล้ว บุคคลนั้นจะได้รับการยอมรับยกย่อง ทรัพย์สินเหล่านี้มีนับตั้งแต่ลักษณะของบ้าน, เครื่องไม้เครื่องมือที่ช่วยในการอำนวยความสะดวกและเครื่องมือประกอบอาชีพ ในชุมชนเบตง จะปรากฏว่าชนชั้นนำส่วนใหญ่จะมีทรัพย์สินที่มีปริมาณมากกว่าประชาชนทั่วไป โดยจะสังเกตได้จากลักษณะของอาณาบริเวณบ้าน, การใช้ประเภทรถเป็นต้น ชนชั้นนำในเบตงส่วนใหญ่มักจะใช้รถยนต์ที่อยู่ในสภาพที่มีราคาถูกราคา เช่น นายวิศิษฐ์, นายเสริม, นายบรรจงและคนอื่น ๆ ต่างก็ใช้รถเบนซ์ แต่เมื่อเทียบกับชนชั้นนำที่เป็นทางการเช่น นายดิเรก, พ.ต.ท.สุชาติ, พ.อ.ปุก, พ.ต.ท.อนุสรณ์ ฯลฯ บุคคลเหล่านี้เป็นชนชั้นนำทางการมีทรัพย์สินประเภทรถยนต์อยู่ในสภาพที่ราคาไม่แพงทั้ง ๆ ที่บางคนอยู่ในฐานะที่มั่งคั่งแต่ก็ไม่นิยมใช้ อาจเป็นเพราะการเป็นข้าราชการนั้น ชนชั้นนำทางการกลุ่มนี้ต่างสังวรว่าถ้ามีรถเก๋งราคาแพงแล้วอาจถูกทางการเพ่งเล็งไปในทางทุจริตได้ ส่วนอาณาบริเวณและลักษณะบ้านก็เช่นกัน ชนชั้นนำในเบตงส่วนใหญ่จะอยู่ในอาณาบริเวณบ้านที่กว้าง มีการสร้างอย่างหรูหรา มีการตกแต่งที่แตกต่างจากประชาชนทั่วไป ดังเช่นบ้านของนายวิศิษฐ์ บ้านของนายเสริม เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป ชนชั้นนำและประชาชนทั่วไปมีความมั่งคั่งหรือฐานะทางเศรษฐกิจทางด้านรายได้และกรรมสิทธิ์ที่ดินแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ฉะนั้นจึงกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่ารายได้ และการมีกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นคุณสมบัติประการหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับการเป็นบุคคลชนชั้นนำ โดยที่ชนชั้นนำเป็นผู้ที่มีรายได้, กรรมสิทธิ์ที่ดินโดยเฉลี่ยสูงกว่าประชาชนทั่วไป

2. การดำรงตำแหน่ง

การดำรงตำแหน่งเป็นสมมติฐานหลักสมมติฐานหนึ่งที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้โดยมีความเชื่อว่าการที่บุคคลจะได้รับการพิจารณาเป็นชนชั้นนำได้นั้น จำเป็นต้องมีตำแหน่งในหน้าที่การงาน เพราะตำแหน่งหน้าที่การงานนั้นจะบ่งบอกถึงศักยภาพของอำนาจที่คน ๆ นั้นครอบครองหรือบ่งบอกถึงอิทธิพลที่คน ๆ นั้นครอบครองอยู่เป็นที่ยอมรับว่าผู้ที่ดำรงตำแหน่งในชุมชนหลายตำแหน่งมากเท่าไร ย่อมเป็นที่รู้จักและได้รับการยอมรับนับถือของคนส่วนใหญ่ และเมื่อเขาดำเนินกิจกรรมในสังคม เขามักจะได้รับความร่วมมือมากกว่าคนที่ไม่ได้ดำรงตำแหน่ง ตำแหน่งใดจะมีความสำคัญขึ้นอยู่กับตำแหน่งที่มีบทบาทและมีผลกระทบต่อชุมชน ตำแหน่งที่สำคัญจะทำให้สมาชิกในชุมชนให้ความเกรง

กลัวและเคารพยกย่องนับถือมากยิ่งขึ้น บุคคลที่อยู่ในตำแหน่งในระยะเวลาอันยาวนานหลายปีย่อมมีโอกาสในการสะสมบารมีและสร้างฐานอำนาจ หรือสามารถให้คนให้โทษตามอำนาจหน้าที่ของบทบาทตามตำแหน่งนั้นอยู่ โอกาสที่จะสร้างอาณาจักรของตนหรืออิทธิพลก็ย่อมมีมากขึ้น

เหตุผลประการหนึ่งที่ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานหลักในเรื่องการดำรงตำแหน่งนั้น ก็สืบเนื่องจากตำแหน่งหน้าที่ทางราชการ ตำแหน่งทางสังคม และตำแหน่งทางธุรกิจการค้า อุตสาหกรรม มีแนวโน้มทำให้ผู้ดำรงตำแหน่งนั้นเกิดอำนาจที่จะได้รับทรัพยากรเพิ่มเติม และมีบทบาทที่จะต้องมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นที่อยู่ในขอบข่ายความรับผิดชอบกว้างขวางยิ่งขึ้นไปอีก มีข้อที่น่าจะนำมาพิจารณาถึงบทบาทในการดำรงตำแหน่งของชนชั้นนำอยู่ 2 ประการ คือ

ประการแรก ตำแหน่งทางการเมืองซึ่งเป็นตำแหน่งที่มาจากแหล่งอำนาจของรัฐ โดยเกิดจากการแต่งตั้งหรือการเลือกตั้งของโครงสร้างการเมืองการปกครอง ตำแหน่งเหล่านี้ได้แก่ ตำแหน่งนายอำเภอ, สารวัตรใหญ่, นายกเทศมนตรี, ผบ.ร้อย ตชด., ผบ.นพค. 53 เป็นต้น ตำแหน่งดังกล่าวถ้าส่งผลกระทบต่อชุมชนย่อมเป็นตำแหน่งที่มีความสำคัญ และมีอิทธิพลอยู่ในตัวประชาชนทั่วไปให้ความเคารพยกย่องนับถือและเกรงกลัว ทั้งนี้ก็เนื่องจากว่าตำแหน่งเหล่านี้เป็นตำแหน่งประจำที่ผู้ครองตำแหน่งคนเดิมได้สร้างสมอิทธิพลเอาไว้แล้ว หากประชาชนบางส่วนจะยังไม่ยอมรับนับถือผู้ที่มาดำรงตำแหน่งใหม่ มักจะเป็นเพราะว่าอาจยังไม่เคยพบกัน ผู้ที่มาดำรงตำแหน่งใหม่บางครั้งไม่มีโอกาสได้ติดต่อกับหรือทำความรู้จักกับประชาชน

ประการที่สอง ตำแหน่งทางสังคมและตำแหน่งทางธุรกิจการค้า อุตสาหกรรม ในชุมชนเบตงบุคคลชนชั้นนำที่ได้เข้ามาครอบครองตำแหน่งนี้มีทั้งชนชั้นนำที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ แต่เมื่อเปรียบเทียบระหว่างชนชั้นนำด้วยกันแล้ว พบว่าชนชั้นนำที่ไม่เป็นทางการเข้าดำรงตำแหน่งทางสังคมและทางธุรกิจการค้า อุตสาหกรรม มากกว่าชนชั้นนำที่เป็นทางการ ทั้งนี้เพราะชนชั้นนำที่ไม่เป็นทางการมักอยู่อาศัยในชุมชนเป็นระยะเวลานาน ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดี ทั้งนี้ก็สืบเนื่องมาจากเขาเป็นผู้ที่มีบทบาทในกิจกรรมทางสังคมเป็นอย่างมาก และได้อยู่อาศัยในชุมชนมานานเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้พวกเขามีชื่อเสียงเด่นอยู่ในวงสังคมนั้น ต่อมาจึงได้มาดำรงตำแหน่งทางสังคมตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งในชุมชนนั้น ชนชั้นนำเหล่านี้ได้แก่นายวิรุณ, นายบรรจง, นายเลียง, นายเสริม เป็นต้น

2.1 การดำรงตำแหน่งทางการเมือง ได้กล่าวแล้วว่าตำแหน่งทางการเมืองเป็นตำแหน่งที่เกิดจากแหล่งอำนาจของรัฐ เกิดขึ้นมาได้โดยโครงสร้างการเมืองการปกครองและระบบราชการ ตำแหน่งนี้เป็นตำแหน่งประจำตัวของแต่ละบุคคล ความสำคัญของตำแหน่งทางการเมืองจะวัดได้โดยดูที่บทบาทและกิจกรรมที่ส่งผลกระทบต่อชุมชนนั้น และความสำคัญของตำแหน่งขึ้นอยู่กับบุคคลิกภาพของแต่ละคน ตำแหน่งทางการเมืองนี้โดยทั่วไปแล้วประชาชนจะมีค่านิยมที่จะยกย่องและให้ความเคารพนับถือ ทั้งนี้เป็นเพราะบทบาทของตำแหน่งสามารถให้คุณให้โทษและมีผลกระทบต่อชุมชน

ผลการศึกษาจากประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตง ปรางกว่าชนชั้นนำกับประชาชนทั่วไปมีความแตกต่างกันในด้านการดำรงตำแหน่งทางการเมืองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า 0.05 กล่าวคือ ชนชั้นนำดำรงตำแหน่งทางการเมืองโดยเฉลี่ย 1.783 ตำแหน่ง และประชาชนทั่วไปดำรงตำแหน่งทางการเมืองโดยเฉลี่ย .409 ตำแหน่ง และเมื่อพิจารณาการดำรงตำแหน่งส่วนใหญ่ทั้งชนชั้นนำและประชาชนทั่วไป ปรางกว่าประชาชนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 62.6) ไม่ได้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ส่วนชนชั้นนำส่วนใหญ่ (ร้อยละ 78.3) จะดำรงตำแหน่งทางการเมืองอยู่ในระดับการดำรงตำแหน่งในระดับมาก (ดูตารางที่ ก.4 ในภาคผนวก)

2.2 การดำรงตำแหน่งทางสังคม ตำแหน่งทางสังคมเป็นตำแหน่งที่เกิดขึ้นจากแหล่งอำนาจภายในชุมชนหรือแหล่งอำนาจไม่เป็นทางการให้การยอมรับ และกำหนดขึ้นให้เข้ามาปฏิบัติหน้าที่ในด้านที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่งนั้น ๆ ตำแหน่งทางสังคมนั้นไม่ได้เกิดขึ้นจากอำนาจของระบบราชการ แต่เกิดขึ้นจากกระบวนการภายในสังคม ตำแหน่งนี้เป็นตำแหน่งที่มีบทบาทเฉพาะในหมู่สมาชิกภายในสังคมนั้น ๆ คนภายนอกสมาชิกสังคมไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมภายในกลุ่มนี้ ก็จะไม่มีผลกระทบต่อตำแหน่งเหล่านี้ได้แก่นายกสมาคมต่าง ๆ ในชุมชนเขตง, นายกสมาคมมูลนิธิ, ประธานกรรมการสมาคม, นายกสโมสร, นายกชมรมหรือหัวหน้าชมรม เป็นต้น

ผลการศึกษาจากประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนเขตง ปรางกว่าชนชั้นนำกับประชาชนทั่วไปมีความแตกต่างกันในด้านการดำรงตำแหน่งทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับน้อยกว่า 0.05 กล่าวคือชนชั้นนำดำรงตำแหน่งทางสังคมโดยเฉลี่ย 1.783 ตำแหน่ง และประชาชนทั่วไปดำรงตำแหน่งทางสังคมโดยเฉลี่ย .233 ตำแหน่ง และเมื่อพิจารณาการดำรงตำแหน่งส่วนใหญ่ทั้งชนชั้นนำและประชาชนทั่วไป ปรางกว่าประชาชนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 81.1) ไม่ได้ดำรงตำแหน่งทางสังคม ส่วนชนชั้นนำส่วนใหญ่ (ร้อยละ 78.3) จะดำรงตำแหน่งทางสังคมอยู่ในระดับมาก (ดูตารางที่ ก.5 ในภาคผนวก ก.)

จากการสังเกตการณ์เมื่อเปรียบเทียบการเข้าดำรงตำแหน่งทางสังคมของชนชั้นนำพบว่าชนชั้นนำที่ไม่เป็นทางการจะได้รับการเข้าดำรงตำแหน่งทางสังคมมากกว่าชนชั้นนำที่เป็นทางการ ทั้งนี้เป็นเพราะว่าตำแหน่งทางสังคมเป็นตำแหน่งที่เกิดขึ้นจากประชาชนในชุมชนให้การยอมรับและกำหนดกฎเกณฑ์หรือกติกาในการเข้ามาทำกิจกรรมในชุมชนนั้น ชนชั้นนำที่เข้ามาดำรงตำแหน่งทางสังคมโดยมากเป็นบุคคลที่เกิดในชุมชนนั้น และมักจะมืบทาทในชุมชน นอกจากนี้แล้วยังเป็นคนที่มีความรู้ทางเศรษฐกิจดีด้วย ชนชั้นนำที่มืบทาทในการดำรงตำแหน่งทางสังคมในชุมชนเบตงได้แก่นายเสริม ซึ่งเป็นประธานกรรมการมูลนิธิและสมาคมอำเภอเบตงเป็นบุคคลที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นคนหนึ่งที่ร่ำรวยและให้การบริจาคแก่ชุมชนมากมาย นายวิรุฬ, นายบรรจงได้รับการเป็นชนชั้นนำก็เพราะเป็นผู้ที่ดำรงตำแหน่งทางสังคมทั้งสิ้น สำหรับชนชั้นนำทางการก็ได้รับการให้เข้ามามืบทาทในกลุ่มชนชั้นที่ไม่เป็นทางการ โดยชนชั้นนำที่ไม่เป็นทางการได้เชิญให้เข้ามาทำกิจกรรมในชุมชน โดยให้เข้ามาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษาของสมาคม, มูลนิธิ, สโมสรต่าง ๆ ในชุมชน

2.3 การดำรงตำแหน่งทางธุรกิจการค้า อุตสาหกรรม เป็นตำแหน่งที่เกิดขึ้นจากแหล่งอำนาจไม่เป็นทางการหรือแหล่งอำนาจที่เกิดขึ้นจากภายในสังคมนั้น ให้การยอมรับและกำหนดขึ้นให้เข้ามาปฏิบัติหน้าที่ในด้านที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่งนั้น ๆ ตำแหน่งนี้ไม่เกิดขึ้นจากแหล่งอำนาจของรัฐ แต่เกิดขึ้นจากกระบวนการภายในการดำเนินการทางธุรกิจ การค้า อุตสาหกรรม แต่เป็นตำแหน่งที่มีบทบาทในหมู่มวลสมาชิกที่ดำเนินการ และเกี่ยวข้องทางด้านเศรษฐกิจการค้า อุตสาหกรรม มากกว่ามวลสมาชิกกลุ่มอื่น ๆ ตำแหน่งเหล่านี้ได้แก่ตำแหน่งผู้จัดการโรงแรม, ประธานกรรมการบริษัท, ผู้จัดการโรงงานอุตสาหกรรม เป็นต้น

ผลการศึกษาจากประชากรกลุ่มตัวอย่างในเบตง ปรากฏว่าชนชั้นนำกับประชาชนทั่วไปมีความแตกต่างในด้านการดำรงตำแหน่งทางธุรกิจ การค้า อุตสาหกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า 0.05 กล่าวคือ ชนชั้นนำดำรงตำแหน่งทางธุรกิจ การค้า อุตสาหกรรม โดยเฉลี่ย 1.435 ตำแหน่ง และประชาชนทั่วไปดำรงตำแหน่งทางธุรกิจ การค้า อุตสาหกรรม โดยเฉลี่ย .374 ตำแหน่ง และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้นนำกับประชาชนด้านการดำรงตำแหน่งทางธุรกิจ การค้า อุตสาหกรรม พบว่าประชาชนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 68.2) อยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ได้ดำรงตำแหน่งทางธุรกิจ การค้า อุตสาหกรรม ส่วนชนชั้นนำส่วนใหญ่ (ร้อยละ 56.5) จะเข้ามาดำรงตำแหน่งที่ถือว่าอยู่ในเกณฑ์การดำรงตำแหน่งในระดับน้อยมีเพียงร้อยละ 43.5 เท่านั้น ที่ชนชั้นนำมาดำรงตำแหน่งที่อยู่ในเกณฑ์ระดับมาก ดังนั้นจึงสรุป

ได้ว่าการดำรงตำแหน่งทางธุรกิจการค้าอุตสาหกรรม เป็นตัวแปรอิสระตัวหนึ่งในการกำหนดความเป็นบุคคลชนชั้นนำหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าชนชั้นนำส่วนใหญ่จะเป็นบุคคลตำแหน่งทางธุรกิจการค้าอุตสาหกรรม มากกว่าประชาชนทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ(ดูตารางที่ ก.6 ในภาคผนวก ก.)

3. การศึกษา

โดยหลักการทางทฤษฎีแล้ว การศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่จะเสริมสร้างความรู้ความสามารถให้แก่ประชาชนทั่วไป ในประเทศที่พัฒนาแล้วทั้งหลายต่างถือกันว่าการศึกษาคือพื้นฐานของการพัฒนาในด้านต่าง ๆ การศึกษาจะช่วยให้ผู้ศึกษารู้จักตนเอง รู้จักชีวิตและเข้าใจสังคมและสภาพแวดล้อมที่ตนอาศัยอยู่ ทั้งนี้เพื่อว่าเขาจะสามารถครองชีวิตและประกอบอาชีพได้ด้วยความรู้เท่าทัน สร้างสรรค์ชีวิตและสังคมของตนให้ดีขึ้น และเมื่อมีปัญหาสามารถคิดอ่านแก้ไขปัญหานั้นคล่องไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สถาบันการศึกษาในชุมชนอำเภอเบตงซึ่งเป็นชุมชนชายแดนที่มีลักษณะพิเศษที่แตกต่างจากชุมชนชายแดนภาคอื่น ๆ ของไทยก็คือ การศึกษาของชุมชนนี้มี 2 ลักษณะ คือ ลักษณะแรกเป็นการศึกษาภาคบังคับที่ทางราชการจัดให้แก่ประชาชนทั่วไป ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ การศึกษาในลักษณะนี้ชุมชนอำเภอต่าง ๆ ของไทยมีลักษณะเช่นเดียวกันทั่วประเทศ กล่าวคือมีการศึกษานับตั้งแต่ภาคบังคับไปจนถึงมัธยมศึกษาและอุดมศึกษา และลักษณะด้านการศึกษาในประการที่สองก็คือเป็นการศึกษาภาคต้นการศาสนา ซึ่งเป็นการศึกษาของชาวไทยมุสลิมที่จะต้องเรียนรู้ในหลักศาสนาอิสลาม ซึ่งมีอยู่โดยทั่วไปในสังคมจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่มีชาวไทยมุสลิมอาศัยอยู่ ซึ่งเรียกกันว่า "โรงเรียนปอเนาะ" และต่อมาได้มีการเปลี่ยนแปลงโดยให้มีการจัดสอนเพิ่มเติมจากวิชาการทางศาสนาอิสลาม โดยให้มีการสอนวิชาสามัญควบคู่กันไปด้วย ซึ่งเรียกกันในปัจจุบันว่า "โรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาอิสลาม" นอกจากนี้ชุมชนเบตงยังมีลักษณะพิเศษอีกลักษณะหนึ่งคือกลุ่มคนไทยเชื้อสายจีน นิยมให้บุตรหลานเข้าไปศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ที่สอนภาษาและวัฒนธรรมประเพณีอื่น อดีตชุมชนเบตงได้เปิดโรงเรียนราษฎร์ที่สอนภาษาจีนโดยเฉพาะมาแล้ว จากการสอบถามผู้รู้กล่าวว่าโรงเรียนราษฎร์ที่เคยเปิดสอนนี้ตั้งอยู่ในทำเลที่เหมาะสม มีภูมิประเทศที่สวยงามมากเปิดสอนตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงประถมศึกษาตอนต้น โรงเรียนแห่งนี้ก็คือ โรงเรียนจงฬา ซึ่งมีประวัติความเป็นมาอันยาวนานและน่าสนใจดังที่ผู้วิจัยได้เคยกล่าวไว้ในบทต้น ๆ แล้ว กล่าวคือในบางยุคบางสมัยโรงเรียนแห่งนี้ได้เคยสอนด้านการอบรมลัทธิการเมืองที่แตกต่างจากสังคมไทยให้แก่เยาวชนชาวไทยเชื้อสายจีน โดยมุ่งเน้นไปในการเมือง นอกจากนี้ได้มีผู้รู้ได้เคยกล่าวกับผู้วิจัยว่าขบวนการโจรจีนคอมมิวนิสต์มาลายา ก็เข้ามามีอิทธิพล

ในการปลูกฝังลัทธิการเมืองในโรงเรียนนี้ไม่น้อย นักเรียนที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนแห่งนี้ ได้รับการชักชวน และเข้าร่วมกับกลุ่มโจรจีนคอมมิวนิสต์มาแล้วเป็นจำนวนมาก และจากการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ร่วมพัฒนาชาติไทยเมื่อครั้งผู้วิจัยยังรับราชการอยู่นั้น ได้ความจริงประการหนึ่งว่า ในอดีตนักเรียนของโรงเรียนแห่งนี้ ส่วนหนึ่งเมื่อสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนนี้แล้วจะได้รับการชักชวน หรือถูกบีบบังคับให้เข้าร่วมกับกองกำลัง จคม. คนไทยเชื้อสายจีนในเบตงโดยส่วนมาก ซึ่งมีจำนวนเกินครึ่งของจำนวนคนไทยเชื้อสายจีนทั้งหมดต่างก็เป็นศิษย์เก่าโรงเรียนจงฝา ฉะนั้น ชนชั้นนำที่มีตำแหน่งในโรงเรียนแห่งนี้มีอิทธิพลอย่างมาก โดยเฉพาะในหมู่คนไทยเชื้อสายจีน

ผลการศึกษาจากประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนเบตง ปรากฏว่าชนชั้นนำกับประชาชนทั่วไป มีความแตกต่างกันในด้านการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า 0.05 กล่าวคือ ชนชั้นนำมีระดับการศึกษาโดยเฉลี่ย 2.130 ปี และประชาชนทั่วไปมีระดับการศึกษาโดยเฉลี่ย 1.491 ปี และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้นนำกับด้านการศึกษา ปรากฏว่าประชาชนทั่วไปส่วนใหญ่ (ร้อยละ 64.5) มีการศึกษาในระดับต่ำ (ต่ำกว่า ม.ศ. 3 ลงมา) ส่วนชนชั้นนำส่วนใหญ่ (ร้อยละ 39) มีการศึกษาอยู่ในระดับที่สูง (ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป) (ดูตารางที่ ก.7 ในภาคผนวก ก.)

จากการสังเกตค่านิยมของประชาชนในชุมชนเบตงเกี่ยวกับด้านการศึกษาพบว่าในปัจจุบันชุมชนเบตงได้มีการขยายด้านการศึกษาเพิ่มมากขึ้น ซึ่งผิดแผกกว่าในอดีตที่ชุมชนเบตงในสมัยนั้นยังมีโรงเรียนเพียงไม่กี่โรงเรียน และคนสมัยก่อนไม่นิยมให้มาเรียน ส่วนคนเบตงที่มีฐานะดีมักจะส่งบุตรหลานเข้าไปเรียนในประเทศมาเลเซีย โดยเฉพาะที่เมืองบิริงซึ่งอยู่ไม่ห่างไกลจากเบตงนัก หรือไม่ก็ส่งมาเรียนที่กรุงเทพมหานคร ปัจจุบันอันหนึ่งในด้านค่านิยมของคนเบตงสมัยก่อน ๆ นั่นก็คือ ไม่ประสงค์ให้บุตรหลานเข้าเรียนในเบตง ผู้วิจัยได้ทราบความจริงในระดับหนึ่งว่า เหตุผลที่ไม่อยากให้บุตรหลานเข้ามาเรียนในชุมชนเบตงนั้นก็เพราะกลัวว่าในระหว่างที่เดินทางจากหมู่บ้านไปโรงเรียนนั้น จะถูกกองโจรจีนคอมมิวนิสต์มาล่ายาเข้ามาบีบบังคับให้มาร่วมกับกองกำลัง จคม. ด้วยความเกรงกลัวต่ออิทธิพลของ จคม. คนเบตงส่วนหนึ่งจึงไม่นิยมส่งบุตรหลานไปโรงเรียนในชุมชนเมือง

แต่อย่างไรก็ตามค่านิยมที่ได้เปลี่ยนแปลงไปมากในปัจจุบัน เพราะจะสังเกตเห็นว่าได้มีโรงเรียนเกิดขึ้นมามากมายในเบตง นั้นหมายความว่าค่านิยมในอดีตกำลังจะถูกเปลี่ยนแปลงไป สำหรับชาวไทยมุสลิมในเบตงนั้น แม้ว่าชาวไทยพุทธ ชาวไทยเชื้อสายจีนจะได้

มีการเปลี่ยนแปลงในค่านิยมด้านนี้แล้ว สำหรับชาวไทยมุสลิมโดยเฉพาะรอบนอกเขตชุมชนเมือง มักจะไม่นิยมให้บุตรหลานเข้า去ศึกษาที่ทางรัฐบาลได้ตั้งระบบภาคบังคับไว้ แต่ถ้งนิยมส่งเสริมให้บุตรหลานเข้าศึกษาวิชาการด้านการศาสนา โดยชาวไทยมุสลิมทั่วไปมีความเชื่อว่า ถ้าหากบุตรหลานของตนได้เข้าศึกษาทางด้านวิชาการศาสนาอิสลามในระดับสูง และมีความสามารถแตกฉานในหลักธรรมและหลักจริยธรรมแล้ว บุคคลเหล่านั้นจะได้รับการยกย่องว่าเป็นบุคคลสำคัญของชุมชน โดยมีชื่อเรียกเฉพาะว่า "โตะครู"

สำหรับบุคคลชนชั้นนำที่ได้รับการยอมรับ และคัดเลือกจากประชาชนเข้าเป็นชนชั้นนำนั้น จากการเข้าสัมภาษณ์และสังเกตการณ์พบว่า ชนชั้นนำที่ได้รับการระบุนั้นแม้ว่าจะเป็นผู้มีการศึกษาสูงถึงร้อยละ 39 และมีอิทธิพลในสังคมนั้นอาจไม่ใช่เป็นเพราะผลการศึกษา แต่เป็นเพราะการที่ชนชั้นนำเหล่านี้เป็นผู้ที่เข้าดำรงตำแหน่งที่สำคัญของชุมชน และมีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดี สิ่งที่จะเข้ามายืนยันนี้ได้แก่การมีภูมิหลังในด้านการศึกษา ถ้าจะแบ่งภูมิหลังด้านการศึกษาของชนชั้นนำในเบตงอย่างง่ายแล้วจะแบ่งได้ 2 กลุ่ม คือ

กลุ่มแรก ได้แก่ ชนชั้นนำที่มีการศึกษาในระดับไม่สูงซึ่งหมายถึงเป็นชนชั้นนำที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าระดับมหาวิทยาลัย ซึ่งจากข้อมูลภูมิหลังด้านการศึกษาของชนชั้นนำ ยังพบว่า มีชนชั้นนำบางคนที่ไม่ได้เข้าศึกษาในโรงเรียนทั่ว ๆ ไป ชนชั้นนำกลุ่มนี้โดยมากมักเป็นชนชั้นนำชาวจีนเช่นนายเลียง, นายหะยีหะมะ เป็นต้น มีเหตุผลหลายประการที่ชนชั้นนำเหล่านี้ไม่มุ่งศึกษาในระดับสูง เช่น ชนชั้นนำที่เป็นคนไทยเชื้อสายจีนบางคน เห็นว่าการเรียนรู้ภาษาจีนของตนให้พอรู้กับการรู้จักคิดเลขบ้างเล็กน้อย ย่อมจะให้ประโยชน์ในการนำไปปฏิบัติได้ดีมากมาย และเหมาะสมกับการดำเนินธุรกิจของเขา ซึ่งมีความสำคัญในการติดต่อคนบางสมาคมกับนักธุรกิจชาวจีนด้วยกัน ส่วนชนชั้นนำที่เป็นคนไทยมุสลิมมีความเห็นว่าการเรียนรู้ในหลักธรรมและจริยธรรมในศาสนาอิสลามก็เป็นการเพียงพอแล้วสำหรับชุมชนของมุสลิมนี้

กลุ่มที่ 2 ได้แก่ กลุ่มชนชั้นนำในระดับสูงซึ่งหมายถึงตั้งแต่ระดับมหาวิทยาลัย เป็นต้นไป ชนชั้นนำในเบตงในกลุ่มนี้ จากข้อมูลด้านภูมิหลังปรากฏว่าเป็นข้าราชการที่รัฐบาลส่งไปประจำในพื้นที่เป็นส่วนใหญ่

4. การเป็นสมาชิกองค์การ สมาคม มูลนิธิ เป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างว่า การที่บุคคลหนึ่งเข้ามาร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ในรูปแบบของการรวมกลุ่มหรือเข้าร่วมเป็นสมาชิกสังกัด

ในกลุ่มขององค์การ สมาคม มูลนิธิ ย่อมจะทำให้บุคคลนั้นเป็นที่รู้จัก มีความสนิทสนมคุ้นเคยกัน และได้รับการยอมรับจากบุคคลได้มากขึ้น บุคคลใดที่เข้ามาเป็นสมาชิกหลายองค์การ หลายสมาคม และหลายมูลนิธีย่อมทำให้บุคคลนั้นมีความสำคัญคนหนึ่ง ในบทบาทของเขาอย่างน้อยทำให้เขาได้รับการยอมรับจากมวลสมาชิกของกลุ่ม และทำให้ได้รับการเคารพยกย่องนับถือมากขึ้น ดังนั้น โอกาสที่จะได้รับเลือกให้เข้ามาดำรงตำแหน่งต่าง ๆ ขององค์การ สมาคม และมูลนิธิก็มีสูง เพราะมวลสมาชิกในองค์การ สมาคม มูลนิธิ เล็งเห็นว่าการทำงานที่เขาดำรงตำแหน่งนี้ทำให้เขาเป็นบุคคลที่เด่น อย่างน้อยได้รับการพิจารณาว่าเป็นผู้ที่มีความเสียสละอุทิศตนเพื่อสมาคม เพื่อองค์การและเพื่อมูลนิธิ

ผลการศึกษาจากประชากรกลุ่มตัวอย่างของ เบตง ปรากฏว่าชนชั้นนำกับประชาชนทั่วไป มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า ๐.๐5 ในด้านการเป็นสมาชิก สมาคม มูลนิธิและองค์การ กล่าวคือประชาชนทั่วไปเป็นสมาชิก สมาคม มูลนิธิและองค์การโดยเฉลี่ย .519 กลุ่ม ในขณะที่ชนชั้นนำเป็นสมาชิกขององค์การสมาคมและกลุ่มที่สูงกว่า คือ โดยเฉลี่ย 1.783 กลุ่ม และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้นนำกับการเป็นสมาชิก องค์การ สมาคม และมูลนิธิ ปรากฏว่าประชาชนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 55.7) ไม่ได้เป็นสมาชิกขององค์การ สมาคมและมูลนิธิ ในขณะที่ชนชั้นนำส่วนใหญ่ (ร้อยละ 78.3) จะเข้ามาเป็นสมาชิกขององค์การ สมาคม และมูลนิธิอยู่ในระดับมาก (ดูตารางที่ ก.๘ ในภาคผนวก ก.)

สำหรับคุณสมบัติด้านการเป็นสมาชิกของกลุ่ม สมาคม หรือองค์การต่าง ๆ ในเบตงนั้น จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่าชนชั้นนำแต่ละคนจะเข้ามาเป็นสมาชิกในองค์การ สมาคม และมูลนิธิ หลาย ๆ องค์การ หลาย ๆ สมาคม หลาย ๆ มูลนิธิ การจัดตั้งกลุ่มขององค์การ สมาคม มูลนิธินี้เกิดขึ้นได้ทั้งเป็นความประสงค์ของทางราชการ และเกิดจากรวมตัวกันเป็นกลุ่มขององค์การเอกชน บทบาทที่สำคัญยิ่งในการเป็นสมาชิกในคุณสมบัติด้านนี้น่าจะเป็นบทบาทของกลุ่มสมาคมคนจีน ซึ่งถือกำเนิดจัดตั้งขึ้นมาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะช่วยเหลือสงเคราะห์กลุ่มคนไทยเชื้อสายจีน ที่มีเชื้อชาติ ภาษา วัฒนธรรม อันเดียวกัน เมื่อเปรียบเทียบการเข้ามาเป็นสมาชิกของชนชั้นนำด้วยกันนั้นพบว่า ชนชั้นนำที่ไม่เป็นทางการจะมีการดำรงตำแหน่งที่สำคัญในองค์การสมาคมและมูลนิธิที่จัดแบบเอกชนมากกว่าชนชั้นนำที่เป็นทางการ เหตุผลหนึ่งก็เนื่องจากว่าองค์การ สมาคม และมูลนิธิที่ดำเนินการโดยภาคเอกชนในชุมชนเบตงนั้นมีจำนวนมากถึง 13 องค์การหรือ 13 สมาคม (เฉพาะคนไทยเชื้อสายจีน) นอกจากนี้ยังมีชมรม สโมสรและองค์การในรูปแบบอื่น ๆ อีกมากมาย ชนชั้นนำที่ไม่เป็นทางการที่เป็นสมาชิกมากที่สุดที่เห็นได้ชัดเจน ได้แก่

นายวิรุฬ, นายเสริม, นายบรรจงและนายคุณวุฒิ (ชนชั้นนำที่เป็นทางการ) อย่างไรก็ตามการที่กล่าวว่า จำนวนการเป็นสมาชิกของชนชั้นนำที่เป็นทางการเข้าเป็นสมาชิกลดกว่าชนชั้นนำที่ไม่เป็นทางการนั้น มิได้หมายความว่า จะเป็นจริงเสมอไป แต่จากการสังเกตการณ์ของผู้วิจัยนั้นให้น้ำหนักของชนชั้นนำที่ไม่เป็นทางการมากกว่า ข้อสังเกตประการหนึ่งในการวิจัยครั้งนี้ก็คือไม่มีชนชั้นนำคนใดเลยที่ไม่ได้เข้าเป็นสมาชิกองค์การ สมาคม มูลนิธิ ชนชั้นนำส่วนใหญ่จะเข้าเป็นสมาชิกในองค์การเป็นจำนวนมากมีถึงร้อยละ 78.3 ในขณะที่ประชาชนทั่วไปยังไม่ตระหนักถึงความสำคัญของการเป็นสมาชิก องค์การ สมาคมและมูลนิธิ (ร้อยละ 55.7) แต่อย่างไรก็ตามผู้วิจัยยังเห็นว่าประชาชนทั่วไปในเบตงเมื่อเทียบกับชุมชนอื่น ๆ แล้วก็ยังนับได้ว่าประชาชนส่วนหนึ่งให้ความสำคัญในการรวมกลุ่มกันมากกว่าชุมชนอื่น ๆ เท่าที่ผู้วิจัยพบเห็น การกล่าวเช่นนี้มีใช้ว่าจะเกินเลยความจริงไปแต่ผู้วิจัยมีหลักฐานและข้อมูลพร้อมที่จะแสดง ถ้าหากว่ามีการพิสูจน์ความจริงในประเด็นนี้

กล่าวโดยสรุป ชนชั้นนำกับประชาชนทั่วไปในชุมชนเบตงมีความแตกต่างกันอย่างน้อยสำคัญทางสถิติในด้านคุณสมบัติ การเป็นสมาชิก องค์การ สมาคมและมูลนิธิ ซึ่งกล่าวได้อีกนัยหนึ่งได้ว่าการเป็นสมาชิก องค์การ สมาคม และมูลนิธิ ที่มากมีความสัมพันธ์กับการเป็นบุคคลชนชั้นนำ

5. อายุ สังคมไทยมีค่านิยมพื้นฐานประการหนึ่งว่าบุคคลที่มีอายุสูงกว่ามักจะได้รับความเคารพยกย่อง เชื้อพ้องกลุ่มสมาชิกในสังคม เพราะคนไทยทั่วไปมีความเชื่อว่าคนที่อายุมากกว่าถือว่าเป็นผู้มีอาวุโส ย่อมจะมีประสบการณ์และมีโอกาสเรียนรู้โลกมากกว่าคนที่มีอายุน้อยกว่า ดังคำที่กล่าวกันทั่วไปว่า "อาบน้ำร้อนมาก่อน" ฉะนั้นสังคมจึงให้ความสำคัญแก่คนที่มิใช่อายุมากกว่า เพราะคนส่วนใหญ่ทั่วไปถือว่าอายุเป็นเครื่องชี้ประสบการณ์ของคนและ เป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงพฤติกรรมของคน การที่นำเอาอายุมาเป็นตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้ด้วย มีความสงสัยว่าบุคคลควรจะมีอายุเท่าใดจึงจะถือได้ว่ามีอำนาจที่ได้รับการยอมรับเป็นชนชั้นนำ ชนชั้นนำในชุมชนเบตงนั้นยังยึดความเชื่อในหลักเกณฑ์ความเคารพยกย่องคนที่มิใช่อายุสูงหรือไม่ และชนชั้นนำในชุมชนเบตงส่วนใหญ่มีอายุสูงหรือไม่

ผลการศึกษาจากประชากรกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่าชนชั้นนำกับประชาชนทั่วไปมีความแตกต่างกันอย่างน้อยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า ๐.๐5 ในด้านอายุ คือ โดยเฉลี่ยแล้วประชาชนทั่วไปมีอายุ 38.292 ปี ในขณะที่ชนชั้นนำโดยเฉลี่ยแล้วมีอายุ 52.435 ปี และเมื่อ

พิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้นนำกับอายุ ปรากฏว่าประชาชนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 58.1) มีระดับอายุต่ำ (ต่ำกว่า 39 ปีลงมา) ในขณะที่ชนชั้นนำส่วนใหญ่ (ร้อยละ 43.5) มีระดับอายุสูง (ตั้งแต่ 55 ปีขึ้นไป) ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าชนชั้นนำในเบตงส่วนใหญ่เป็นบุคคลที่มีอายุสูงมากกว่าประชาชนทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ดูตารางที่ ก.9 ในภาคผนวก ก.)

จากการสังเกตกลุ่มชนชั้นนำในเบตง ปรากฏว่าชนชั้นนำส่วนใหญ่จะมีอายุในช่วงปานกลางและช่วงอายุสูง ส่วนชนชั้นนำที่มีอายุต่ำ (ต่ำกว่า 39 ปี) นั้นมีเพียงไม่กี่คนที่ปรากฏเห็นได้ชัดเจนนั้นก็ ได้แก่ นายบรรจง ซึ่งมีอายุต่ำมากคือ 34 ปีเท่านั้น การที่เขาได้รับการคัดเลือกเป็นชนชั้นนำนั้น ก็เนื่องจากว่าได้ดำรงตำแหน่งที่สำคัญด้านสมาคมมาก่อน ส่วนชนชั้นนำที่มีอายุสูงมากตั้งแต่ 70 กว่าปีขึ้นไปนั้นก็ ได้แก่ นายหะยีหะมะ, นายเลียง และปลัดน้อม เป็นต้น กล่าวโดยภาพรวมชนชั้นนำในเบตงส่วนใหญ่จะมีอายุระหว่าง 40-60 ปีเป็นส่วนใหญ่ การกล่าวเช่นนี้มีใช้ปราศจากหลักฐานที่เลื่อนลอย แต่ได้มาจากการตรวจสอบในด้านภูมิหลังในบทต้น ๆ ที่กล่าวมาแล้ว ข้อสังเกตประการหนึ่งที่พบในคุณสมบัติด้านอายุนี้ก็คือ ชนชั้นนำที่มีอายุปานกลาง (40-45 ปี) โดยมากมักจะเป็นชนชั้นนำที่เป็นทางการ ที่รัฐบาลส่งเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ในเขตพื้นที่เสียส่วนใหญ่ และชนชั้นนำที่เป็นทางการนี้โดยมากมักจะมาดำรงตำแหน่งไม่นานจะต้องถูกโยกย้ายไปพื้นที่อื่นอีก ผู้ที่จะมารับตำแหน่งแทนนั้นอาจจะไม่ใช่คนที่มีอายุปานกลางหรืออายุสูง แต่อาจจะมียุอยู่ในระดับหนุ่ม ๆ เข้ามารับตำแหน่งแทนและแน่นอนว่าคนหนุ่ม ๆ นั้นก็สามารถเป็นชนชั้นนำได้ หากทราบได้ที่เขาสามารถดำรงตำแหน่งที่สำคัญในชุมชน จากการสังเกตการณ์อีกพบว่าชนชั้นนำที่มีอายุสูงมักจะเป็นผู้ที่มีฐานะร่ำรวยหรือฐานะความมั่งคั่งและมักจะเป็นชนชั้นนำที่ไม่เป็นทางการ

กล่าวโดยสรุป อายุเป็นตัวแปรอิสระตัวแปรหนึ่งในการเป็นชนชั้นนำหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าชนชั้นนำส่วนใหญ่เป็นบุคคลที่มีอายุสูงมากกว่าประชาชนทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

6. ศาสนา ด้วยเหตุผลที่สภาพสังคมของชุมชนเบตงมีลักษณะเป็นพหุสังคมที่มีเชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรมที่หลากหลาย ผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานรองขึ้นมาว่าศาสนามีส่วนส่งเสริมให้บุคคลได้รับการยอมรับและยกย่องให้เป็นชนชั้นนำหรือไม่ เพราะมีความเชื่อประการหนึ่งว่าโดยพื้นฐานสภาพสังคมเบตง ที่มีคนไทยมุสลิมที่นับถือศาสนาอิสลามร้อยละ 45 และคนไทยเชื้อสายจีนที่นับถือศาสนาพุทธร้อยละ 43 นั้น บุคคลที่ได้รับการยอมรับเป็นชนชั้นนำน่าจะมาจากการที่เขาเป็น ผู้ที่มีความรู้ ความเข้าใจในหลักธรรมของศาสนา โดยเฉพาะศาสนาอิสลามนั้นน่าจะได้รับการเป็นชนชั้นนำ ทั้งนี้เพราะคนไทยมุสลิมดำเนินชีวิตภายใต้บทบัญญัติศาสนาอิสลาม ที่จะต้องเรียนรู้

มีความเข้าใจในหลักธรรมและจริยธรรมของศาสนาอิสลาม นอกจากนี้การที่สภาพของสังคมที่มี สัดส่วนด้านการนับถือศาสนาอิสลามกับศาสนาพุทธที่ใกล้เคียงกันในอัตราร้อยละ 45 และ 43 ตาม ลำดับนั้น ประชาชนทั่วไปที่ทำการคัดเลือกชนชั้นนำน่าจะมีแนวโน้มในการเลือกชนชั้นนำที่มีศาสนา เดียวกันเป็นสำคัญ

ผลการศึกษาจากประชากรกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่าชนชั้นนำกับประชาชนทั่วไปมี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า 0.05 ในคุณสมบัติศาสนา กล่าวคือ ประชาชนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 67.0) เป็นผู้นับถือศาสนาอิสลาม ในขณะที่ชนชั้นนำส่วนใหญ่ (ร้อยละ 91.3) นับถือศาสนาพุทธ (ดูตารางที่ ก.10 ในภาคผนวก ก.)

กล่าวโดยสรุปได้ว่าศาสนาเป็นตัวแปรอิสระตัวแปรหนึ่ง ในการที่ยอมรับให้เป็น บุคคลชนชั้นนำ กล่าวคือบุคคลใดที่มีความรู้ความสามารถในการอ่านแปลในหลักธรรมและจริยธรรม ของศาสนาอย่างแตกฉานแล้วจะทำให้บุคคลผู้นั้นได้รับความสำคัญและได้รับการยกย่องเป็นชนชั้นนำ การกล่าวอ้างนี้มีได้ปราศจากหลักฐาน กล่าวคือบุคคลชนชั้นนำที่ได้รับการคัดเลือกมาทั้งหมด 23 คน แม้ว่าส่วนใหญ่ชนชั้นนำจะเป็นผู้นับถือศาสนาพุทธ แต่ข้อเท็จจริงด้านภูมิหลังจากการสัมภาษณ์ ปรากฏว่ามีเพียง 2 คนที่เป็นคนไทยมุสลิมนับถือศาสนาอิสลามซึ่งได้แก่นายหะยีหะมะกับนายมานะ บุคคลแรกเป็นผู้ที่ดำรงตำแหน่งที่สำคัญในชุมชน เป็นถึงกรรมการอิสลามประจำจังหวัดยะลา ข้อมูล ภูมิหลังที่เราได้มาถึงสาเหตุที่เขาได้รับการแต่งตั้งเข้าดำรงตำแหน่งดังกล่าวนี้ ก็คือ เป็นผู้มีความรอบรู้ในหลักธรรม จริยธรรมของศาสนาอิสลามอย่างแตกฉาน เนื่องจากเขาเคยผ่านการ อบรมทางด้านศาสนาที่เมืองเมกกะ ประเทศซาอุดีอาระเบียมาแล้วอย่างน้อย 3 ครั้ง ทำให้เขา กลายเป็นบุคคลที่สำคัญขึ้นมาในสายตาของชาวไทยมุสลิม ส่วนนายมานะนั้นมีภูมิหลังที่บิดาของเขา เคยเป็นโต๊ะอิหม่าม และเขาเป็นผู้ที่มีความรอบรู้ในหลักศาสนาอิสลามเช่นกัน ฐานะคะแนนเสียง ของเขาได้รับเสียงส่วนใหญ่มาจากชาวไทยมุสลิม เขาดำรงตำแหน่งเป็นเทศมนตรีมาแล้วไม่ต่ำกว่า 10 ปี ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่าชนชั้นนำผู้มีความรู้ความเข้าใจในหลักศาสนา ทำให้ได้รับการ ยกย่องและยอมรับว่าเป็นบุคคลสำคัญในสายตาของประชาชนทั่วไป

7. การรับรู้ข่าวสารจากสื่อสารมวลชน ในปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลายว่า อิทธิพลของข่าวสารจากสื่อมวลชน เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของสมาชิกในชุมชนอย่างมาก รัฐบาลทุกยุคทุกสมัยต่างก็มองเห็นความสำคัญของการเผยแพร่ข่าวสารไปสู่ชุมชน เพราะมีความ เชื่อในประการหนึ่งว่าการเผยแพร่ข่าวสารไปสู่ชุมชนจะเป็นผลดี ทำให้เกิดความเข้าใจอันดี

ซึ่งกันและกันระหว่างรัฐบาลกับประชาชน บุคคลที่รับรู้ข่าวสารจากสื่อสารมวลชนจะทำให้เขา เป็นคนที่ทันต่อเหตุการณ์ มีความทันสมัยและเป็นคนที่มีความรอบรู้ ทลอดจนได้รับประโยชน์ ในด้านการให้การศึกษา ความรู้และความบันเทิง

7.1 การรับรู้ข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ ชุมชนเบตงแม้ว่าจะเป็นชุมชนที่อยู่ห่างไกลจากกรุงเทพมหานคร แต่ก็สามารถได้รับข่าวสารหนังสือพิมพ์เช่นเดียวกันภูมิภาคอื่น ๆ การรับรู้ข่าวสารทางด้านหนังสือพิมพ์ในชุมชนนี้มีขีดจำกัด ที่ประชาชนของชุมชนเบตงได้รับรับรู้ข่าวสารล่าช้าไป 1 วัน ทั้งนี้สืบเนื่องจากว่าชุมชนเบตงเป็นชุมชนที่อยู่ห่างไกลที่สุดในประเทศไทย การขนส่งสื่อสารประเภทหนังสือพิมพ์ซึ่งต้องใช้การขนส่งทางรถยนต์ ทำให้เกิดความล่าช้าไป 1 วัน แต่อย่างไรก็ตามชุมชนเบตง ได้เปรียบที่สามารถได้รับรับรู้ข่าวสารหนังสือพิมพ์จากประเทศมาเลเซีย ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ที่จำหน่ายในประเทศมาเลเซีย มีทั้งหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษและหนังสือพิมพ์ภาษาจีนและหนังสือพิมพ์มาเลเซีย หนังสือพิมพ์ของมาเลเซียซึ่งผลิตจากประเทศมาเลเซียได้เข้ามาจำหน่ายในเบตง มีเป็นจำนวนไม่น้อยในปัจจุบัน

ผลการศึกษาจากประชากรกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่าชนชั้นนำกับประชาชนทั่วไปมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า 0.05 ในด้านการรับรู้ข่าวสารหนังสือพิมพ์ ซึ่งหมายความว่าจำนวนความถี่ของการรับรู้ข่าวสารหนังสือพิมพ์ เป็นคุณสมบัติประการหนึ่งของการเป็นบุคคลชนชั้นนำ และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้นนำกับประชาชนในด้านการรับรู้ข่าวสารหนังสือพิมพ์ ปรากฏว่าชนชั้นนำมีจำนวนความถี่การรับรู้ข่าวสารหนังสือพิมพ์ที่สูงกว่าประชาชนทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ร้อยละ 78.3 และร้อยละ 46.9 ตามลำดับ ดูตารางที่ ก.11 ในภาคผนวก ก.)

จากการสังเกตกลุ่มชนชั้นนำพบว่า ชนชั้นนำที่เป็นทางการโดยเฉพาะชนชั้นนำที่มีตำแหน่งที่สำคัญและมีบทบาทในชุมชน เช่น นายอำเภอ, สารวัตรใหญ่, นายกเทศมนตรี, ผบ.ร้อย.ตชด. และผบ.นพค.53 เป็นต้น ชนชั้นนำทางการที่กล่าวมานี้ส่วนมากมักจะรับข่าวสารหนังสือพิมพ์ที่เกินกว่าจำนวน 2 ฉบับ เหตุผลประการหนึ่งอาจเป็นเพราะว่า การที่รับข่าวสารทางหนังสือพิมพ์ฉบับใดฉบับหนึ่ง เพียงฉบับเดียว นั้น อาจเป็นความคิดที่ว่าการรับข่าวสารหนังสือพิมพ์เพียงฉบับเดียว นั้น ทำให้เกิดข้อจำกัดในวงของความรู้ที่ไม่กว้างขวางและไม่ทันต่อเหตุการณ์ และเมื่อเทียบกับชนชั้นนำที่ไม่เป็นทางการ ซึ่งดำรงตำแหน่งทางสังคมและธุรกิจเอกชนต่าง ๆ นั้น ชนชั้นนำกลุ่มนี้จะรับข่าวสารหนังสือพิมพ์ที่เกี่ยวข้องด้านข่าวสารทางเศรษฐกิจธุรกิจ มากกว่า

ข่าวสารด้านการเมืองและสังคมทั่ว ๆ ไป นอกจากนี้จากการสังเกตการณ์พบว่าชนชั้นนำที่เป็นคนไทยเชื้อสายจีน จะนิยมรับหนังสือพิมพ์ภาษาจีนที่ผลิตทั้งในประเทศไทยและหรือประเทศมาเลเซีย มากกว่าหนังสือพิมพ์ทั่ว ๆ ไป ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าชนชั้นนำกลุ่มคนไทยเชื้อสายจีนอ่านภาษาจีนได้ดีกว่าภาษาไทยก็ได้

7.2 การรับรู้ข่าวสารนิตยสารและวารสาร นิตยสารและวารสารในชุมชนเบตง มีเช่นเดียวกับสื่อสารประเภทหนังสือพิมพ์ แต่จำนวนนิตยสารและวารสารนั้นมีจำนวนไม่มากนัก ร้านค้าที่จำหน่ายหนังสือประเภทนิตยสารและวารสารมีจำนวนไม่เกิน 5 ร้าน นิตยสารและวารสารในเบตงมีทั้งของไทยและของมาเลเซีย ซึ่งมีเช่นเดียวกับหนังสือพิมพ์ แต่การนิยมอ่านอยู่ในวงจำกัดโดยมากจะนิยมเฉพาะบรรดาพวกข้าราชการที่มีฐานะตำแหน่งที่สำคัญเท่านั้น

ผลการศึกษาจากประชากรกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่าชนชั้นนำกับประชาชนทั่วไป มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า 0.05 ในด้านการรับรู้ข่าวสารและวารสาร ซึ่งหมายความว่าจำนวนความถี่ของการรับรู้ข่าวสารนิตยสาร เป็นตัวแปรอิสระตัวแปรหนึ่งในการยอมรับให้บุคคลเป็นชนชั้นนำ และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้นนำกับประชาชนในด้านการรับรู้ข่าวสารวารสารและนิตยสารพบว่าประชาชนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 49.4) มีจำนวนความถี่ในการรับรู้ข่าวสารนิตยสารในระดับการอ่านนาน ๆ ครั้ง ในขณะที่ชนชั้นนำส่วนใหญ่ (ร้อยละ 56.5) มีจำนวนความถี่ในการรับรู้ข่าวสารนิตยสารในระดับการอ่านที่บ่อย ๆ นั้นแสดงให้เห็นว่ามีความแตกต่างในด้านการรับรู้ข่าวสารทางวารสารและนิตยสาร (ดูตารางที่ ก.12 ในภาคผนวก ก.)

7.3 การรับรู้ข่าวสารด้านวิทยุ โทรทัศน์ ชุมชนเบตงเป็นชุมชนที่อยู่ติดกับชายแดนของประเทศมาเลเซีย การมีภูมิประเทศที่ตั้งติดกับชายแดนนั้นสามารถรับสัญญาณการถ่ายทอดของสถานีโทรทัศน์และวิทยุได้ทั้งของไทยและมาเลเซีย กล่าวคือ ประชาชนในชุมชนเบตงสามารถรับสัญญาณโทรทัศน์ที่ถ่ายทอดส่งสัญญาณจากกรุงเทพมหานครได้ถึง 3 ช่อง คือ ช่อง 5 ช่อง 7 และช่อง 10 ซึ่งรับสัญญาณจากอำเภอลาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ในขณะที่เดียวกันก็สามารถรับสัญญาณโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียได้ 2 ช่องเช่นกัน คือ ช่อง RTM1 และช่อง RTM2 ซึ่งนับว่าเป็นข้อได้เปรียบของชุมชนเมืองชายแดนที่สามารถได้รับข่าวสารทั้ง 2 ประเทศ ประชาชนทั่วไปในเบตงจึงมักมีการติดตั้งเสาอากาศของโทรทัศน์ทั้งของไทยและของมาเลเซีย ในด้านการรับรู้ข่าวสารทางวิทยุ ชุมชนเบตงเป็นชุมชนแห่งหนึ่งที่มีสถานวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย

ประจำอำเภอเบตง ที่ทำการส่งกระจายเสียงออกอากาศด้วย 3 ภาษา คือ ภาษาไทยกลาง, ภาษาจีนกลางและภาษามลายู เหตุผลประการสำคัญที่รัฐดำเนินการออกการกระจายเสียงทางอากาศด้วย 3 ภาษา ก็เนื่องจากสภาพของชุมชนที่มีความหลากหลายในด้านเชื้อชาติ ศาสนา ภาษา และวัฒนธรรม ซึ่งมีกลุ่มชนหลัก 3 กลุ่มคือคนไทยมุสลิมร้อยละ 45, คนไทยเชื้อสายจีนร้อยละ 43 และคนไทยพุทธร้อยละ 12

ผลการศึกษาจากประชากรกลุ่มตัวอย่างในเบตง ปรากฏว่าชนชั้นนำกับประชาชนทั่วไปมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า 0.05 ในด้านการรับรู้ข่าวสารวิทยุและโทรทัศน์ ซึ่งก็หมายความว่า การรับรู้ข่าวสาร วิทยุและโทรทัศน์เป็นตัวแปรอิสระตัวแปรหนึ่ง ในการยอมรับบุคคลเป็นชนชั้นนำ และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้นนำกับประชาชน ในด้านการรับรู้ข่าวสาร วิทยุ โทรทัศน์ พบว่าประชาชนส่วนใหญ่มีจำนวนความถี่ในการรับรู้ข่าวสารทางวิทยุและโทรทัศน์ ในระดับทุกวันจำนวนร้อยละ 40.3 ในขณะที่ชนชั้นนำส่วนใหญ่มีจำนวนความถี่ในการรับรู้ข่าวสารทางวิทยุและโทรทัศน์ในระดับทุกวันเช่นเดียวกัน แต่อยู่ในอัตราร้อยละ 78.3 ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างในด้านการรับรู้ข่าวสารทางวิทยุและโทรทัศน์ (ดูตารางที่ ก.13 ในภาคผนวก ก.)

8. ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชน ตามปกติเป็นที่ยอมรับกันว่าการที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งได้เข้ามาอยู่ในชุมชนแห่งใดแห่งหนึ่งเป็นระยะเวลาานานมากเพียงใด แน่วแน่มหรือโอกาสที่คน ๆ นั้นจะแสดงความสามารถให้ปรากฏแก่ชุมชนย่อมมีมากขึ้นเพียงนั้น และถ้าเขาเป็นบุคคลที่เก่าแก่ของที่แห่งใดแห่งหนึ่งของชุมชนมากเท่าใด ย่อมมีทางที่จะได้รับความเคารพนับถือยกย่องจากชุมชนนั้นมากขึ้นเท่านั้น เพราะการอยู่อาศัยในชุมชนนานทำให้คนมีโอกาสสนิทสนมคุ้นเคยกันมากขึ้น และหันเข้ามาร่วมกิจกรรมของชุมชนยิ่งขึ้น ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนนี้จะมีค่ามากขึ้นก็ต่อเมื่อมีความสัมพันธ์กับสถานที่เกิด กล่าวคือถ้าคน ๆ นั้นยังได้ชื่อว่าเป็นคนที่มีเลือดเนื้อเชื้อไขที่เกิดในชุมชนแล้ว บุคคลคน ๆ นั้นยังได้รับความสำคัญเพิ่มมากขึ้น และได้รับการยอมรับมากกว่าคนที่มาจากนอกชุมชนอื่น ๆ อย่างไรก็ตามก็ไม่เป็นความจริงเสมอไปนัก เพราะการที่คน ๆ หนึ่งได้รับการระบุว่าเป็นชนชั้นนำประชาชนจำนวนหนึ่งไม่ได้คิดถึงเรื่องระยะเวลาที่อาศัยอยู่ แต่จะไปคำนึงบทบาทของการดำรงตำแหน่งซึ่งส่งผลกระทบต่อชุมชนมากกว่า

ผลการศึกษาจากประชากรกลุ่มตัวอย่างในเบตง ปรากฏว่าชนชั้นนำกับประชาชนทั่วไป ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับมากกว่า 0.05 ในด้านระยะเวลาที่

อาศัยอยู่ในชุมชน คือ โดยเฉลี่ยแล้วประชาชนทั่วไปมีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชน 24.893 ปี และชนชั้นนำมีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนโดยเฉลี่ย 29.652 ปี ซึ่งนั่นหมายความว่าระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชน ไม่มีความสัมพันธ์กับการได้รับเลือกเป็นบุคคลชนชั้นนำ (ดูตารางที่ ก.14 ในภาคผนวก ก.)

จากการสังเกตการณ์ในคุณสมบัติระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชน พบว่าชนชั้นนำที่อาศัยอยู่ในชุมชนไม่นานก็สามารถได้รับการยอมรับคัดเลือกให้เป็นชนชั้นนำ ชนชั้นนำเหล่านี้เกือบทั้งหมดเป็นชนชั้นนำที่เป็นทางการหรือเป็นข้าราชการ นั่นเป็นการยืนยันที่สอดคล้องกับผลการศึกษาข้างต้นว่า ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชน ไม่มีความสัมพันธ์ที่จะทำให้บุคคลได้รับการยอมรับเป็นชนชั้นนำ ดังจะเห็นได้จากชนชั้นนำที่ได้รับการยอมรับจากประชาชน ซึ่งเข้ามาอยู่ในชุมชนเบตงไม่นาน ชนชั้นนำเหล่านี้ได้แก่นายอำเภอ, รอง ผบ.พตท. 43, ผบ.นพค. 53, สารวัตรใหญ่, ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลจังหวัดเบตง เป็นต้น ชนชั้นนำเหล่านี้ล้วนแต่เป็นชนชั้นนำที่ทางการส่งเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ประจำในพื้นที่ มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนน้อยโดยเฉลี่ยจะอยู่อาศัยในชุมชนไม่เกิน 3 ปี หลังจากนั้นก็จะมีการโยกย้ายสับเปลี่ยนให้บุคคลอื่นเข้ามาดำรงตำแหน่งแทนที่ เหตุผลประการสำคัญที่ทำให้ชนชั้นนำเหล่านั้นได้รับการยอมรับเข้ามาเป็นชนชั้นนำนั้นเกิดจากการที่เขาได้เข้าดำรงตำแหน่งเป็นปัจจัยสำคัญ สิ่งที่สนับสนุนได้ประการหนึ่งก็คือว่าชนชั้นนำไม่เป็นทางการ เช่น นักธุรกิจ หากไม่มีตำแหน่งใด ๆ ในหน่วยงานที่มีความสำคัญในชุมชนแล้ว เป็นการยากอย่างยิ่งที่เขาจะมีอิทธิพลได้เท่าเทียมกับชนชั้นนำที่เป็นทางการ เว้นแต่ว่าบุคคลนั้น ๆ มีความมั่งคั่งร่ำรวยเป็นพิเศษ หรือมีโอกาสที่เข้าดำรงตำแหน่งสำคัญทางสังคม หรือองค์การธุรกิจขนาดใหญ่ ซึ่งต้องใช้เวลาที่มากเหมือนกันในการที่จะทำตัวให้เป็นที่รู้จักและยอมรับความสำคัญได้ เหมือนกับชนชั้นนำเป็นทางการ

9. สถานที่เกิด ได้กล่าวแล้วว่าระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนมีความสัมพันธ์กับสถานที่เกิด กล่าวคือ การที่คนได้เกิดในชุมชนหนึ่งและได้อาศัยอยู่ในชุมชนนั้น ตั้งแต่เกิดจนถึงปัจจุบัน ด้วยการอยู่อาศัยในชุมชนเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน ย่อมทำให้ความสัมพันธ์ในหมู่สมาชิกในสังคมเกิดความคุ้นเคยแน่นแฟ้นมากขึ้น โอกาสที่เขาจะมีชื่อเสียงก็กระทำได้ง่าย เป็นที่ยอมรับในระดับหนึ่งว่าบุคคลใดยังเป็นคนเกิดในชุมชนนั้นแล้วย่อมทำให้หมู่สมาชิกให้ความสำคัญ และเกิดการยอมรับย่อมมีมากกว่าคนที่มาจากนอกชุมชนนั้น ฉะนั้นจึงเป็นที่สงสัยว่าบุคคลที่ถือว่าเป็นชนชั้นนำในเบตงนั้น ควรที่จะเป็นคนพื้นบ้านเท่านั้นหรือควรที่จะเป็นผู้อพยพโยกย้ายเข้ามาอยู่ในชุมชนได้หรือไม่ และประชาชนทั่วไปในเบตงนั้นมีอคติต่อชนชั้นนำในฐานะที่เป็นผู้อพยพเข้ามาบ้างหรือไม่

ผลการศึกษาจากประชากรกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่าชนชั้นนำกับประชาชนทั่วไป ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับมากกว่า ๐.๐5 ในด้านสถานที่เกิด ซึ่งหมายความว่า สถานที่เกิดกับชนชั้นนำไม่ได้เป็นคุณสมบัติของการทำให้เกิดการยอมรับให้เป็นชนชั้นนำ และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ชนชั้นนำกับสถานที่เกิด ปรากฏว่าประชาชนทั่วไปส่วนใหญ่ (ร้อยละ 56.๑) เป็นคนที่เกิดในชุมชนอำเภอเบตง ส่วนชนชั้นนำส่วนใหญ่ (ร้อยละ 56.5) พบว่าย้ายมาจากแหล่งที่อื่นเป็นส่วนมาก และโดยมากมักจะเป็นชนชั้นนำที่เป็นทางการ (ข้าราชการ) (ดูตารางที่ ก.15 ในภาคผนวก ก.)

จากการสังเกตการณ์กลุ่มชนชั้นนำที่เป็นทางการ พบว่าชนชั้นนำที่เป็นทางการมีการเคลื่อนย้ายมาจากแหล่งที่อื่นอยู่ในระดับที่สูง จะสังเกตเห็นว่าอัตราร้อยละของชนชั้นนำที่เป็นผู้อพยพเข้ามาใหม่มีอัตราสูงถึงร้อยละ 56.5 (ดูตารางที่ 6.14 ในภาคผนวก ก.) ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าประชาชนทั่วไปในชุมชนเบตงไม่ได้คำนึงถึงว่าชนชั้นนำในเบตงจะเป็นคนที่มีพื้นเพบ้านเดิม แต่อาจจะกล่าวได้ว่าคุณสมบัติที่น่าจะทำให้ประชาชนระดับชั้นนั้นเป็นคุณสมบัติด้านการดำรงตำแหน่งและหรือความมั่งคั่งมากกว่าคุณสมบัติด้านอื่น ๆ เหตุที่กล่าวเช่นนี้เพราะมีฐานสนับสนุนที่เห็นชัดเจนก็คือ กรณีนายติเรก ซึ่งดำรงตำแหน่งนายอำเภอ, พ.ต.ท.สุชาติ ซึ่งดำรงตำแหน่งสารวัตรใหญ่ ยกมาเป็นตัวอย่างนี้เพื่อชี้ให้เห็นว่าจากผลการระบุชนชั้นนำที่ประชาชนเสนอขึ้น ตำแหน่งนายอำเภอได้รับคะแนนเป็นอันดับสองรองจากนายกเทศมนตรี และตำแหน่งสารวัตรใหญ่ของพ.ต.ท.สุชาติ ก็ได้รับคะแนนเป็นอันดับสาม แต่เมื่อพิจารณาการระบุโดยชนชั้นนำเสนอ ปรากฏว่าตำแหน่งนายอำเภอ ได้รับคะแนนเป็นอันดับหนึ่งในหมู่ของชนชั้นนำด้วยกัน ส่วนตำแหน่งสารวัตรใหญ่ยังคงรักษาอันดับเดิมไว้คืออันดับสาม การพิจารณาถึงประเด็นนี้ย่อมเป็นการชี้ให้เห็นได้อย่างดีแล้วว่าบุคคลที่เพิ่งย้ายเข้ามาใหม่ หากเขาได้เข้าดำรงตำแหน่งที่สำคัญที่มีบทบาทในด้านการช่วยพัฒนาชุมชนและกิจการอื่น ๆ ของชุมชนแล้ว เขาจะต้องได้รับการระบุเป็นชนชั้นนำไปโดยอัตโนมัติ เพราะการดำรงตำแหน่งเป็นที่มาของอำนาจนั่นเอง

1๐. เชื้อชาติ สภาพสังคมของชุมชนเบตงประกอบไปด้วยกลุ่มชน 3 เชื้อชาติใหญ่ กล่าวคือกลุ่มคนไทยมุสลิม (เชื้อชาติมาลายู), กลุ่มคนไทยเชื้อสายจีน และกลุ่มคนไทยพุทธ ประเด็นที่ต้องการทราบในการวิจัยครั้งนี้ก็คือว่าประชาชนซึ่งเป็นผู้ให้สัมภาษณ์นั้นถือว่า ชนชั้นนำในความเห็นของเขานั้นควรเป็นชนชั้นนำเชื้อชาติใด และชนชั้นนำเหล่านั้นเข้ามามีบทบาทในด้านเชื้อชาติมากน้อยเพียงใด ประเด็นคำถามนี้เกิดจากความเชื่อที่ว่า ถ้าหากว่าชนชั้นนำเป็นผู้ที่สืบทอดในกลุ่มเชื้อชาติใดแล้วเขาจะมีความโน้มเอียงให้ความสำคัญในกิจกรรมของกลุ่มเชื้อชาตินั้น

ผลการศึกษาจากประชากรกลุ่มตัวอย่างพบว่าชนชั้นนำกับประชาชนทั่วไป ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับมากกว่า ๐.๐5 ในคุณสมบัติด้านเชื้อชาติ ซึ่งนั้นก็หมายความว่าเชื้อชาติไม่ได้เป็นคุณสมบัติของการเป็นบุคคลชนชั้นนำ และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้นนำกับประชาชน ปรากฏว่าประชาชนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 76.1) ส่วนมากเป็นคนไทยเชื้อชาติไทยและชนชั้นนำส่วนใหญ่ (ร้อยละ 78.3) ก็เป็นคนไทยเชื้อชาติไทยเช่นกัน นั้นย่อมหมายถึงไม่มีความแตกต่างในด้านความสัมพันธ์ต่อกัน (ดูตารางที่ ก.16 ในภาคผนวก ก.)

จากการสังเกตการณ์ในกลุ่มชนชั้นนำ พบว่ามีชนชั้นนำที่เป็นคนไทยมุสลิมเพียง 2 คนเท่านั้นคือนายหะยีหะมะกับนายมานะ ชนชั้นนำทั้งสองคนต่างเป็นคนไทยเชื้อสายมลายู เหตุผลที่กล่าวว่าคนไทยมุสลิมเชื้อสายมลายูนั้นก็เพราะ ชนชั้นนำทั้งสองต่างก็ยึดถือขนบธรรมเนียมประเพณีตามบทบัญญัติศาสนาอิสลาม ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากชาวมลายูเซีย นอกจากนี้ชนชั้นนำทั้งสองคนยังใช้ภาษาเดียวกัน บทบาทชนชั้นนำทั้งสองจะปรากฏเห็นชัดในหมู่คนไทยมุสลิมเสียส่วนใหญ่ ส่วนชนชั้นนำที่เป็นคนไทยเชื้อสายจีนซึ่งได้แก่นายเลียง, นายบรรจง, นายวิรุฬ, นายเสริม, นายจางจุงหมิง เป็นต้น พวกนี้เป็นผู้ดำรงตำแหน่งไม่เป็นทางการที่เกิดขึ้นจากแหล่งอำนาจภายในสังคม ชนชั้นนำคนไทยเชื้อชาติจีนนี้ทุกคนล้วนแต่เป็นผู้ที่มีฐานะดี เป็นผู้ที่บริจาคเงินให้แก่ชุมชนให้สามารถดำเนินกิจการต่าง ๆ ได้ ชนชั้นนำเหล่านี้มักจะมีสมาคมอย่างกว้างขวาง และปรากฏตัวอยู่ในชุมชนอยู่เสมอ เกือบทุกคนจะได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้นำชาวจีนในชุมชนด้วย นอกจากจะมีบทบาทในกลุ่มเชื้อชาติของตนแล้ว เขายังได้มีโอกาสได้สนิทสนมกับผู้หลักผู้ใหญ่ในวงราชการและในสังคมในชุมชนได้เป็นอย่างดี โดยส่วนรวมแล้วชนชั้นนำที่เป็นคนไทยเชื้อสายจีนนี้มักมีบทบาทอย่างมากในด้านการดำเนินทางธุรกิจ ในด้านการปกครองชนชั้นนำไม่ได้เข้ามาเกี่ยวข้อง เนื่องจากมีกฎหมายบังคับห้ามมิให้เกี่ยวข้อง การที่ชนชั้นนำดังกล่าวได้เข้าร่วมสมาคมอยู่กับกลุ่มผู้นำคนอื่น ๆ ทำให้ประชาชนเกิดความรู้สึกว่าชนชั้นนำดังกล่าวถูกจัดอยู่ในกลุ่มบุคคลสำคัญของชุมชนโดยปริยาย

11. เพศ ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปอย่างกว้างขวางแล้วว่า สภานสตรีเป็นจำนวนมากได้เข้ามามีบทบาทในสังคมเยี่ยงผู้ชายในงานด้านต่าง ๆ มากขึ้น แม้แต่ในทางการเมืองก็ได้มีสภานสตรีในสมัยปัจจุบันได้เข้ามามีบทบาทในทางการเมืองเป็นถึงหัวหน้าฝ่ายบริหารซึ่งเป็นตำแหน่งสูงสุดของข้าราชการการเมือง อย่างเช่น นางมากาเรตท์ แรกเซอร์ เป็นต้น ดังนั้นสิ่งที่สนใจจะศึกษาถึง ก็คือ ฐานะของสภานสตรีชั้นนำในชุมชนเบตงนั้น จะมีลักษณะความสำคัญเช่นเดียวกับสภานสตรีในระดับชาติหรือไม่

ผลการศึกษาจากประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนเบตง ปรากฏว่าชนชั้นนำกับประชาชนทั่วไปไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับมากกว่า 0.05 ในด้านเพศ ซึ่งนั่นก็หมายความว่าเพศไม่ได้เป็นคุณสมบัติของการเป็นชนชั้นนำ และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้นนำกับประชาชนทั่วไปในด้านเพศพบว่า ทั้งประชาชนทั่วไปและชนชั้นนำส่วนใหญ่ (ร้อยละ 80.8 และร้อยละ 95.7 ตามลำดับ) เป็นเพศชาย ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าทั้งประชาชนทั่วไปและชนชั้นนำไม่มีความแตกต่างกันในด้านเพศ (ดูตารางที่ ก.17 ในภาคผนวก ก.)

จากการสังเกตการณ์ในชุมชนพบว่า ประชาชนทั่วไปยังมีความเห็นว่าผู้ชายนั้นยังมีอิทธิพลมากกว่าผู้หญิงในการแสดงบทบาทกิจกรรมของสังคม ซึ่งทัศนคติดังกล่าวอธิบายถึงความเชื่อถือว่า ผู้ชายเท่านั้นมีหน้าที่เป็นผู้นำทั้งในบ้านและนอกบ้าน อย่างไรก็ตามอาจพบว่ามีสุภาพสตรีบางคนจะช่วยสามีและครอบครัวประกอบอาชีพค้าขายหรือทางการเมือง แต่ก็กล่าวได้ว่ามีจำนวนไม่มากนักจากการสังเกตการณ์ ในกรณีนี้พบว่าในชุมชนเบตงมีกรณีพิเศษเกิดขึ้นที่ปรากฏว่ามีสุภาพสตรีหนึ่งได้รับการยอมรับเลือกกว่าเป็นชนชั้นนำ ในการเข้าสัมภาษณ์สตรีท่านนี้พบว่าบทบาทไม่น้อยในการกระทำกิจกรรมของชุมชน ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมเกี่ยวกับกิจการลูกเสือชาวบ้าน, งานกาชาดและอื่น ๆ มากมาย การเข้าสู่อำนาจของสตรีคนนี้ในครั้งแรกนั้นเกิดจากการที่ข้าราชการผู้ใหญ่ในอำเภอสนับสนุนแต่งตั้งให้เป็นสมาชิกสภาจังหวัด และเมื่อปรากฏว่าชื่อเสียงของสตรีท่านนี้เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางแล้ว สตรีท่านนี้ก็ได้อำนาจโดยการเป็นสมาชิกสภาเทศบาล ซึ่งเป็นการเข้ามาช่วยเป็นฐานคะแนนเสียงในสภาเทศบาลให้กับนายกเทศมนตรีซึ่งเป็นสามีของเธอ

12. อาชีพ อาชีพมีผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ในชุมชนหรือเข้ามามีบทบาทในสังคม การที่จะมาจัดว่าอาชีพใดมีบทบาทในชุมชนมากน้อยเพียงใดนั้น ให้พิจารณาว่าอาชีพนั้นได้เข้ามาทำการเปลี่ยนแปลงสภาพสังคมของชุมชนนั้นมากน้อยเพียงใด หรือบุคคลที่ประกอบอาชีพนั้นได้แสดงบทบาทที่มีผลกระทบต่อกิจกรรมส่วนรวมของชุมชนมากน้อยเพียงใด อาชีพนั้นมีความสัมพันธ์กับผลการปฏิบัติงานของแต่ละบุคคล กล่าวคือ ผู้ที่ประกอบอาชีพหลายอย่างในขณะเดียวกันอาจจะเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการตัดสินใจของชุมชน หรือเข้ามามีบทบาทน้อยกว่าผู้ที่ประกอบอาชีพเพียงอย่างเดียว เนื่องจากผู้ที่ประกอบอาชีพหลายอย่างไม่มีเวลาว่างพอในการที่จะเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชน หรือเข้ามามีบทบาทในชุมชนในทางตรงกันข้าม ผู้ที่ประกอบอาชีพที่เป็นกิจการของตนเองย่อมมีเวลา หรือสามารถที่จะปลีกตัวจากอาชีพไปเข้าร่วมกิจกรรมงานของชุมชนได้ นอกจากนี้อาชีพยังมีความสัมพันธ์กับการเข้าดำรงตำแหน่งต่าง ๆ กล่าวคือ บุคคลที่

ประกอบอาชีพรับราชการจะมีการกำหนดกฎเกณฑ์การจำแนกตำแหน่ง

ผลการศึกษาจากประชากรกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่าชนชั้นนำกับประชาชนทั่วไปไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับมากกว่า 0.05 ในด้านอาชีพ ซึ่งหมายความว่าอาชีพไม่ได้เป็นคุณสมบัติของการที่จะทำให้บุคคลได้รับการยอมรับเป็นบุคคลชนชั้นนำ และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้นนำกับประชาชนในด้านอาชีพพบว่า ทั้งประชาชนและชนชั้นนำส่วนใหญ่ (ร้อยละ 34.3 และร้อยละ 39.1 ตามลำดับ) เป็นบุคคลที่ประกอบอาชีพรับราชการเช่นกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ดูตารางที่ ก.18 ในภาคผนวก ก.)

จากการสังเกตการณ์ในเรื่องอาชีพพบว่าชนชั้นนำที่ได้รับการคัดเลือกมา นอกจากมีอาชีพหลักแล้วยังมีอาชีพรองอีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาชีพนักการเมืองเป็นอาชีพที่ไม่แน่นอน การที่ชนชั้นนำมีอาชีพรองก็เพื่อเป็นฐานในการสนับสนุนการเข้าสู่อำนาจทางการเมืองท้องถิ่น จากข้อมูลภูมิหลังด้านคุณสมบัติในบทต้นๆ ทำให้ทราบว่าไม่มีชนชั้นนำใดเลยที่จะประกอบอาชีพหลักอย่างเดียว ชนชั้นนำส่วนใหญ่จะมีทั้งอาชีพหลักและอาชีพรอง อย่างน้อยจะมีธุรกิจภายในครอบครัวซึ่งถือได้ว่าเป็นอาชีพรอง เช่น นายวิศิษฐ์ นอกจากจะมีอาชีพหลักเป็นนักการเมืองแล้ว เขายังมีธุรกิจกิจการโรงแรมคงคา กิจการสวนยางพาราหลายร้อยไร่ กิจการตลาดโต้รุ่ง เป็นต้น

สรุปผลการวิจัยในด้านความแตกต่างระหว่างชนชั้นนำกับประชาชน

จากการเสนอข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ยและค่าไคร้สแควร์ ทดสอบความแตกต่างระหว่างชนชั้นนำกับประชาชนในคุณสมบัติด้านรายได้ กรรมสิทธิ์ในที่ดิน ตำแหน่งทางการ ตำแหน่งทางสังคม ตำแหน่งทางธุรกิจ การเป็นสมาชิกสมาคม หรือองค์การ ระดับการศึกษาระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเชื้อชาติ ศาสนา อาชีพ อายุ สถานที่เกิด การเป็นสมาชิกสมาคมหรือองค์การ เพศ การรับข่าวสารจากสื่อสารมวลชน ผู้วิจัยพบว่าประชาชนและชนชั้นนำในชุมชนเบตงมีความแตกต่างกันในคุณสมบัติ ดังนี้

1. ชนชั้นนำและประชาชน มีความแตกต่างกันในคุณสมบัติด้านรายได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ส่วนใหญ่ชนชั้นนำเป็นบุคคลที่มีรายได้สูงกว่าประชาชนโดยทั่วไป ดังนั้นข้อสรุปนี้จึงเป็นไปตามสมมติฐานสมมติฐานรองข้อที่ 1.1

2. ชนชั้นนำและประชาชน มีความแตกต่างกันในคุณสมบัติด้านการถือครองกรรมสิทธิ์ที่ดินอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ส่วนใหญ่ชนชั้นนำเป็นบุคคลซึ่งถือครองกรรมสิทธิ์ในที่ดินมากกว่าประชาชนทั่วไป ดังนั้น จึงเป็นไปตามสมมติฐานรองข้อที่ 1.2

3. ชนชั้นนำและประชาชน มีความแตกต่างกันในคุณสมบัติด้านการดำรงตำแหน่งทางการเมืองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ส่วนใหญ่ชนชั้นนำเป็นบุคคลซึ่งดำรงตำแหน่งทางการเมืองมากกว่าประชาชนทั่วไป ดังนั้น ข้อสรุปนี้จึงเป็นไปตามสมมติฐานรองข้อที่ 1.3

4. ชนชั้นนำและประชาชน มีความแตกต่างกันในคุณสมบัติด้านการดำรงตำแหน่งทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ส่วนใหญ่ชนชั้นนำเป็นบุคคลซึ่งดำรงตำแหน่งทางสังคมมากกว่าประชาชนทั่วไป ดังนั้น ข้อสรุปนี้จึงเป็นไปตามสมมติฐานรองข้อที่ 1.4

5. ชนชั้นนำและประชาชน มีความแตกต่างกันในคุณสมบัติด้านการดำรงตำแหน่งทางธุรกิจ / การค้า / อุตสาหกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ส่วนใหญ่ชนชั้นนำเป็นบุคคลซึ่งดำรงตำแหน่งทางธุรกิจ / การค้า / อุตสาหกรรม มากกว่าประชาชนทั่วไปดังนั้นข้อสรุปนี้ จึงเป็นไปตามสมมติฐานรองข้อที่ 1.5

6. ชนชั้นนำและประชาชน มีความแตกต่างกันในคุณสมบัติด้านระดับการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ส่วนใหญ่ชนชั้นนำ เป็นบุคคลที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าประชาชนโดยทั่วไป ดังนั้นข้อสรุปนี้ จึงเป็นไปตามสมมติฐานรองข้อที่ 1.6

7. ชนชั้นนำและประชาชน มีความแตกต่างกันในคุณสมบัติด้านการเป็นสมาชิกสมาคม / มูลนิธิ / องค์การ มากกว่าประชาชนทั่วไป ดังนั้นจึงเป็นไปตามสมมติฐานรองข้อที่ 1.7

8. ชนชั้นนำและประชาชน มีความแตกต่างกันในคุณสมบัติด้านอายุอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ส่วนใหญ่ชนชั้นนำจะเป็นผู้มีอายุสูงมากกว่าประชาชนทั่วไป ดังนั้นจึงเป็นไปตามสมมติฐานรองข้อที่ 1.8

9. ชนชั้นนำและประชาชน มีความแตกต่างกันในคุณสมบัติด้านการนับถือศาสนาพอสมควร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ส่วนใหญ่ชนชั้นนำนับถือศาสนาพุทธมากกว่าประชาชน

ทั่วไป ดังนั้นจึงเป็นไปตามสมมติฐานรองข้อที่ 1.9

10. ชนชั้นนำและประชาชน มีความแตกต่างกันในคุณสมบัติด้านการรับข่าวสารทางหนังสือพิมพ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ส่วนใหญ่ชนชั้นนำจะเป็นผู้รับข่าวสารทางหนังสือพิมพ์สูงมากกว่าประชาชนทั่วไป ดังนั้นจึงเป็นไปตามสมมติฐานรองข้อที่ 1.10

11. ชนชั้นนำและประชาชน มีความแตกต่างกันในคุณสมบัติการรับข่าวสารด้านนิตยสาร / วารสาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ส่วนใหญ่ชนชั้นนำจะเป็นผู้รับข่าวสารด้านนิตยสาร / วารสารสูงมากกว่าประชาชนทั่วไป ดังนั้นจึงเป็นไปตามสมมติฐานรองข้อที่ 1.11

12. ชนชั้นนำและประชาชนมีความแตกต่างกันในคุณสมบัติการรับข่าวสารทางด้านวิทยุโทรทัศน์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ชนชั้นนำส่วนใหญ่จะเป็นผู้รับข่าวสาร ทางวิทยุโทรทัศน์ สูงมากกว่าประชาชนทั่วไป ดังนั้นจึงเป็นไปตามสมมติฐานรองข้อที่ 1.12

13. ชนชั้นนำและประชาชนไม่มีความแตกต่างกันในคุณสมบัติด้านระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ทั้งประชาชนและชนชั้นนำมีคุณสมบัติด้านระยะเวลาที่อาศัยอยู่ที่คล้ายคลึงเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นจึงเป็นการปฏิเสธสมมติฐานรองข้อที่ 1.13

14. ชนชั้นนำและประชาชน ไม่มีความแตกต่างกันในคุณสมบัติด้านสถานที่เกิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ทั้งประชาชนและชนชั้นนำมีคุณสมบัติด้านสถานที่เกิดเหมือนกันเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นจึงเป็นการปฏิเสธสมมติฐานรองข้อที่ 1.14

15. ชนชั้นนำและประชาชน ไม่มีความแตกต่างกันในคุณสมบัติด้านเชื้อชาติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ทั้งประชาชนและชนชั้นนำมีคุณสมบัติด้านเชื้อชาติ เหมือนกันเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นจึงเป็นการปฏิเสธสมมติฐานรองข้อที่ 1.15

16. ชนชั้นนำและประชาชน ไม่มีความแตกต่างกันในด้านคุณสมบัติด้านเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ทั้งประชาชนและชนชั้นนำมีคุณสมบัติด้านเพศที่เหมือนกันเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นจึงเป็นการปฏิเสธสมมติฐานรองข้อที่ 1.16

17. ชนชั้นนำและประชาชน ไม่มีความแตกต่างกันในด้านคุณสมบัติด้านอาชีพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ส่วนใหญ่ชนชั้นนำจะมีอาชีพรับราชการ นักการเมืองและประกอบธุรกิจ สูงกว่าประชาชนทั่วไป ดังนั้นจึงเป็นการปฏิเสธสมมติฐานรองข้อที่ 1.17